

Když uděláš všechno...

POD MASKOU

... po čem toužím...

NEVINNOSTI

... řeknu ti svá tajemství.

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA TORRE

**POD MASKOU
NEVINNOSTI**

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář

Připravujeme

Konec nevinnosti
S láskou, Chloe

POD MASKOU NEVINNOSTI

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Lányšová

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Tato kniha byla vydána ve spolupráci s Harlequin Enterprises ULC.

Copyright © Alessandra Torre, 2014

Translation © Hana Láryšová, 2022

Cover © Jan Matoška, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-397-1 (pdf)

Věnováno mámě.

Děkuji, že jsi mě vychovala, abych byla nezávislá, a že jsi vždycky nechávala moji představivost volně běžet. Díky za trpaslíky v lese, procházky po bavlníkových polích, tvoji neochvějnou podporu a za to, že mě bereš takovou, jaká jsem.

Mám tě ráda.

PROLOG

Být se dvěma muži najednou je zvláštní zážitek. Během svojí první trojky jsem měla zavázané oči a díky tomu se mi zbystrily smysly omezené jen na dotek, vůně, zvuky a chuť. *Dotek.* Rukama mi přejížděli po nahé pokožce, hladili mě, tiskli, pleskali. Bože, ty dlouhé, ryze zvířecí a majetnické přírazy. *Vůně.* Čisté povlečení, svíčky, Bradova nezaměnitelná kombinace bůhvíčeho, po čem absolutně šílím, můj pot a zvláštní nová vůně cizince v místnosti. *Zvuky.* Jejich přerývaný dech, moje srdce bušící až v hlavě, primitivní vzdechy, šeptaná slova úcty, tření těla o tělo, moje vlhkost. *Chuť.* Pevná, napjatá pokožka v mých ústech, Bradova ústa na mně, moje chuť na jejich jazycích, erotika toho všeho. A konečně, chuť dovršení, když jsem je sála do sucha, příchut' vítězství a živočišné uspokojení. Udělala jsem to. Zašla jsem tak daleko.

A milovala jsem každou minutu.

1. KAPITOLA

„Takže co teď?“

Otočila jsem hlavu a pohlédla na něho. Jeho temný profil široký úsměv sice skrýval, ale já věděla, že tam je. Opřela jsem se do sedadla spolujezdce v jeho autě a přimkla se k teplu vyhřívání. Nabídl mi svoji ruku a já ji popadla, hladila jsem ho po široké dlani a silných prstech. „Co nás dneska čeká dál?“

Uchechtl se a ten zvuk byl tak sexy, až to nebylo fér. Kdyby chtěl, znělo by živočišně i jeho kýchnutí. „Dneska tě беру k sobě domů, leda bys proti tomu měla námítky. Myslím, co se nás týče.“

Zívla jsem. „To zní dobře.“ Ano, jeho velký dům s tou obrovskou, luxusní postelí, sprchou, která určitě stála za to, aby se pro ni člověk vzdal uhlohydrátů, a napěchovanou ledničkou by mi dneska bodl. Hlavně když noc v té úžasné posteli přecházela v ráno plné orgasmů. „Co se nás týče, míček je na tvém hřišti. Já zkusila trojku a nevadí mi to, jestli je to to, co potřebuješ, abys mi zůstal věrný.“

„Nevadí ti to.“ Jeho ironie vyvolala na mé straně auta zamračení. „Vypadala jsi, že to bylo lepší, než aby ti to jen ‚nevadilo‘.“

Protočila jsem oči. „Fajn. Líbilo se mi to a nemůžu se dočkat, až si to zopakujeme. Ode dneška budu uctívat Bradovu svatyni. Spokojený?“

Světlo v autě se změnilo a tentokrát už jsem viděla, jak se kření. „No, když na tom trváš. Víš, jak rád ti dělám radost.“

To teda děláš. Nikdy bych si nemyslela, že si budu tolik cenit jedné schopnosti. Je skvělé, když je partner soutěživý. A jak jsem se za posledních několik týdnů naučila, *sexuální* soutěživost je zatraceně úžasná. Pozorovala jsem křivku jeho rtů, milovala jsem, jak mu ten úsměv mění silné rysy. „Takže to, co se stalo dneska, bylo ono? To je tvoje sexuální výstřednost?“

„Inu...“ Pokrčil rameny a ohlédl se na mě.

„Inu?“ Posadila jsem se rovně, abych se mu mohla zadívat do tváře. „Inu co?“

„Nikdy nebudu potřebovat nic výstřednějšího, jak to s oblibou nazýváš, než to, co jsme dělali. Ale nejde jen o moji rozkoš. Jde o probuzení tvé sexuality, abys zjistila, co tě vzrušuje, a to zkoumala dál. Je docela dobře možné, že dnešek nebyl tvoje jediná splněná fantazie.“ Při tom prohlášení jsem si mírně poposedla. *Jo... nejspíš byl.* „Jak bude náš vztah růst, můžeš zjistit, že se ti líbí něco úplně jiného než teď. Jak se budou tvoje sexuální hranice rozšiřovat, tvoje preference se můžou změnit.“

Usmála jsem se na něho. „Takže mi tvrdíš, že když s tebou budu dál randit, za tři roky budu olizovat šlehačku z ženské s plnovousem a bude se mi to líbit?“

Zasmál se. „Jestli to dojde takhle daleko, potom už nebudeš randit se mnou.“

Znovu jsem se uvolnila a opřela. „Prozatím to pro mě bylo vzrušující ažaž. Nevím, kolik sexuálního bádání moje mysl aktuálně snese.“

„Takže jestli mi přijdou nějaká pozvání, mám je odmítnout?“

Zarazila jsem se uprostřed zavrtávání do koženého hnízdečka, které mi sedačka BMW nabízela. „Cože? Jaký *druh* pozvání?“

„Znáš to. Party, plavby nebo trojky jako ta, co jsme právě měli.“ Jeho nedbalý tón byl vzhledem k věci, co mi ledabyly popisoval, naprosto absurdní.

Party? Plavby? Polkla jsem, nebyla jsem si jistá, jestli jsem připravená na další level. Brad si moje ticho přebral a podíval se na mě. Světla lamp, kolem kterých jsme projížděli, odhalila jeho znepokojení. „Je to moc?“ zeptal se.

Hrdinně jsem se usmála. „Prozatím. Budeme postupovat od jednoho ulítlého zážitku ke druhému, dobře?“

Rozkošně se uchechtl, nechtě se mě tím dotkl přímo uvnitř, stáhla jsem kolem toho svaly.

Auto zpomalilo, odbočili jsme do Bradovy ulice. Dívala jsem se na okáزالé domy, co jsme míjeli, jeden impozantnější než druhý. Pak jsme najeli na jeho příjezdovou cestu, tlumiče vyrovnaly kostřbatou jízdu po dlažebních kostkách a byli jsme u něj doma.

2. KAPITOLA

V pondělí ráno jsem přesně v sedm třicet vstoupila do lobby právnické firmy Clarke, De Luca & Broward. Mávla jsem prastaré Dorothy na pozdrav, zmáčkla tlačítko výtahu a čekala, až přijede. Ticho brzkého rána přerušilo klapání podpatků někde za mnou. Klapání bylo rychlé a odhodlané, proto jsem se celá v očekávání napjala. Zariskovala jsem ohlédnutí přes rameno a střetla jsem se pohledem s Amazonkou. Já měla sedmicentimetrové podpatky, přesto se nade mnou tyčila o dobrých patnáct čísel. Zastavila se tak blízko u mě, až jsem musela vzhlednout, abych neměla obličej zabořený v jejím poprsí. Váhavě jsem se usmála na pozdrav a ustoupila stranou. Otočila jsem se zpátky k výtahům, ale ocitla jsem se v trapné pozici, protože jsem nevěděla, jestli mám cestou nahoru začít zdvořilou konverzací, nebo ne. Sice jsem netušila proč, tedy kromě toho, že mě očividně převyšovala a vůbec se za to nestyděla, ale už teď mě ta žena děsila. Málem bych čekala, že mi poví, ať otevřu pusy, aby se mi mohla podívat na zuby.

Dveře se rozestoupily a my vešly do výtahu, omezenému prostoru dominovala její síla. Můj vnitřní spor, jestli s ní začít mluvit, nebo ne, vyřešila, jakmile se dveře zavřely.

„Takže,“ prohlásila. „Ty jsi Julie.“

„Prosím?“ zeptala jsem se.

„Julie Campbellová,“ zazubila se na mě. Měla krásnou tvář, navzdory váze navíc. Já to s líčením moc neuměla, ale kvalitní

mejkap jsem poznala a tahle holka jím povýšila už tak krásnou tvář na modelku, což byla vlastnost, kterou pravděpodobně mnoho mužů kvůli její velikosti přehlíželo. „Jsi to ty, že? Nabourala jsem se do složky lidských zdrojů a vytáhla si kopii tvého řidičáku. Ta fotka je pár let stará, ale jsi si zatraceně podobná.“

Kdybych měla v kabině kam ustoupit, udělala bych to. Jestli jsem se jí předtím bála, teď jsem se pěkně zpotila. „Já se omlouvám... asi jsme se ještě nesetkaly. Vy jste...?“

Zasmála se. „Promiň. Jsem Rebecca. Bradova asistentka.“

Bradova asistentka. Najednou se mi dýchalo o trochu líp. „Aha. Myslela jsem si, že všechny jeho asistentky jsou...“ Snažila jsem se přijít na slovo, které by vystihovalo trojici sekretářek, co vládly v Bradově křídle firmy.

„Staré vrásčité mrchy?“ Zazubila se na mě právě ve chvíli, kdy se výtah otevřel, a já vybuchla smíchy, protože její popis tří grácií, které mě strojeně prolustrovaly, když jsem se odvážila přiblížit k jejich stolu, docela seděl. Vystoupily jsme spolu a Rebecca pak se mnou zamířila k západnímu křídlu. Překvapeně jsem se na ni u dveří ohlédla. „Ty jdeš sem?“

„Jenom na chvilku. Brad chtěl, abych se představila, a já si myslím, že na to třicetivteřinová jízda výtahem nestačí.“

Pochybovala jsem, že by na to stačil tří denní výlet, ale usmála jsem se na ni, odemkla svoji kancelář a uvedla ji dovnitř. Bylo brzy, ale nebude trvat dlouho a začnou se sem trousit ostatní. Doufala jsem, že se Rebecca nehodlá zdržet. Její přítomnost byla asi tak nenápadná, jako kdybych si na dveře pověsila obrovskou ceduli hlásající: *Chodím s Bradem De Lucou!*

„Nemůžu tu zůstat,“ dodala rychle a mě napadlo, jestli jsou moje ponuré myšlenky skutečně tak průhledné. „Jenom si vezmu tvoji e-mailovou adresu a hned půjdu.“

„Můj e-mail?“

„Jo. Osobní. Musím ti poslat pár věcí, které by neměly jít přes podnikovou síť.“

Zrudla jsem a doufala, že přílohy nebudou mít obsah pro dospělé. Uvažovala jsem, kolik toho Rebecca o našem vztahu ví. Naškrábala jsem svoji e-mailovou adresu a podala jí papírek s úsměvem, který snad vyjadřoval moje přátelské záměry. „Ráda jsem tě poznala, Rebecca.“

„Já tebe taky. Možná se ještě uvidíme.“ Vesele mi zamávala a otevřela dveře. Její podpatky klapaly chodbou a já si s úlevou oddechla, když jsem uslyšela, jak se za ní dvojitě dveře zavírají. Složila jsem se do židle, lehce se otáčela a hleděla do stropu. Rebecca mi pošle „pár věcí“. To bude zajímavé.

3. KAPITOLA

„Julie, můžu si vás na chvilku půjčit?“ O čtyři hodiny později ke mně otevřenými dveřmi kanceláře dolehl Browardův hlas. První tři týdny mojí stáže zdvořile používal telefon, ale tuto praktiku opustil a jednoduše na mě začal pokřikovat, jako bych byla štěně potulující se kdesi v domě a hledající vhodné místo, kde udělat loužičku. Povzdechla jsem si, odsunula se od stolu, nacpala bosé nohy do lodiček a vyrazila. O vteřinku později jsem stála v jeho dveřích – právě včas, abych zarazila další zahulákání na celou kancelář. Už se k tomu chystal, akorát otevíral pusou.

„Ano, pane Browarde?“ zeptala jsem se zdvořile.

„Pojďte dál, Julie, a zavřete prosím dveře.“

Příkrčila jsem se, udělala krok dopředu, vzala za kliku a zavřela za sebou. Broward měl podle všeho jakousi zkruslenou představu o tom, že mu „zavřené dveře“ skýtají určitou míru soukromí. Těžké dubové dveře sice měly vynikající tlumicí vlastnosti, ovšem široká mezera pod nimi propouštěla veškerá slova v křišťálově čisté kvalitě. Tohle se jistě muselo týkat Brada a díky chatrně zavěšeným dveřím všechno uslyší každý, kdo zrovna projde kolem.

„Pokud byste měla zájem, rád bych vám prodloužil stáž.“

Spadla mi brada. Doslova. Vší silou jsem se snažila obličejové svaly ovládnout, přesto se uvolnily. *Dobře... tohle se asi Bradu netýká.* „Prodloužil?“ zeptala jsem se pitomě.

„Ano. Vaše práce mě skutečně ohromila a rád bych vaše povinnosti rozšířil, možná vás vzal i k soudu, abyste viděla víc než jenom

vnitřek složky.“ Usmál se na mě a nebylo v tom nic předstíraného, protože jakmile vyslovil „soud“, všechno ostatní zmizelo.

K soudu. Viselo to mezi námi vyvedené trpytivým písmem a blikalo to jako cedule ve Vegas inzerující občerstvení za poloviční ceny. Snažila jsem se neolíznout si rty, ale cítila jsem, jak se mi sbíhají sliny, a hrozilo, že mi zase spadne brada. „To by bylo úžasné, ale já... ehm, musela bych si zkontrolovat rozvrh ve škole pro příští semestr.“

Pokrčil rameny, zvedl telefon a přiložil si ho k uchu. „Zkontrolujte si rozvrh a dejte mi vědět. Promluvíme si s lidskými zdroji a uvidíme, jestli bychom vás mohli vzít na částečný úvazek, dát vám nějakou hodinovou sazbu, aby se vám to vyplatilo.“

Peněžní nábrada? Čas u soudu? Usmála jsem se na něho a rychle se otočila, abych odtamtud vypadla, než začnu slintat. Vyletěla jsem z jeho kanceláře a zhroutila se na svoji židli. Nevěděla jsem, jestli se mám usmívat, nebo šklebit. Moje vzrušení z nové práce se tlouklo s překerní situací, do které mě to dostalo. *Soud. Peníze. Brad. Broward. Stoprocentní katastrofa. Soud.* Sakra. Položila jsem hlavu na stůl a zaúpěla.

Osobní e-mail mě napadlo zkontrolovat až ve čtyři odpoledne, když jsem si vzpomněla na ranní setkání ve výtahu. Měla jsem jednu novou zprávu od Rebeccy Crayové s předmětem INFO. Otevřela jsem ji a přečetla si sdělení o jediné větě.

Až budeš mít čas, vyplň prosím dokument v příloze a pošli mi ho zpátky. Díky – Rebecca

Klikla jsem na přílohu. Byla to excelová tabulka, kterou jsem si rychle prolétla a čím dál víc jsem na ni mhouřila oči. *V žádném případě.* Pak jsem ji vytiskla, zavřela e-mail a zvedla kancelářský telefon, vytočila jsem Bradovu klapku a čekala.

Vzal hovor stylem, který mi napověděl, že není sám. To mi vyhovovalo. Chtěla jsem mu to osolit, a to přinejmenším osobně. „Dáme si dneska večeri? V bistru na Šedesáté deváté v šest. Dobře?“

„Mám na výběr?“ V jeho tónu zazněl náznak podezření.

Zatraceně. Chtěla jsem ho svým výbuchem hněvu přepadnout ze zálohy. Takhle je to dramatictější. „Ani ne.“

„Dobře, bistro v šest, ale měla bys vědět, že podřízenost mi moc nejde.“

Autoritativní hlas mu klesl do nebezpečných hlubin a moje ženská stránka padla do mdlob navzdory snaze ovládnout se.

Snažila jsem se vymyslet vychytralou odpověď, ale zasekla jsem se. „To je fuk,“ vyštěkla jsem a nevrle zavěsila. Takhle jsem se s ním cítila často – zase mě obehral.

Potom jsem se zvedla a zašla se zeptat druhého diktátora ve svém životě, jestli si v šest můžu na třicet minut odskočit. Opravdu jsem potřebovala dostat muže ve svém okolí pod kontrolu.

4. KAPITOLA

„Pěkně prosím, za co jsem se dostal do potíží?“ Bradův výraz se dal popsat jedině jako dotčený. Přesto, jakmile jsem vstoupila do restaurace s cihlovými stěnami, ukončil hovor, zvedl se od stolu pro čtyři, ustoupil a odsunul mi židli.

Posadila jsem se a nechala se políbit na tvář. Brad však sklouzl rty níž, na krk, až jsem vyjekla a odtáhla se. Musela jsem zuby nehty bojovat s úsměvem. „Proč si myslíš, že máš potíže?“ zavrněla jsem. Překřížila jsem nohy a natáhla se, abych si mrkví nabrala trochu hummusu a zakousla se do ní. Brad mě pozoroval a stěží přitom skrýval znechucení.

„Co je?“

„Ta věc. Vypadá to nechutně.“

Odfrkla jsem si, sexy předení bylo pryč. „Nechutně? Objednal jsi to!“

„Objednal jsem to, protože se zdá, že to jedí všechny ženské, a já se snažil najít něco, co by ti v téhle kůlně, které říkají restaurace, chutnalo.“

Zadusila jsem smích a rozhlédla se. Něco na tom bylo. Tohle místo jako by se zaměřovalo na korkové sandály a odpůrce deodorantů. Doporučil mi ho spolubydlící Alex a byla to jedna z mála restaurací v centru, které se zaměstnanci firmy vyhýbali. Teď už jsem věděla proč. „V jídelním lístku nemají steak?“

„Stěží je tam vůbec nějaké maso. Mají tam něco z kuřete z volného chovu, zbytek je vegetariánský. Já se najím doma, ale ty

něco potřebuješ. Na.“ Přisunul mi přes malý stolek zalaminované menu a já si ho rychle prohlédla, přičemž jsem se musela snažit, abych sama neohrnula horní ret. Všechny položky byly velice zdravé, organické a... nechutné. Našla jsem zeleninovou polévku a rozhodla se pro ni. Odložila jsem menu a zadívala se na Brada.

Byl to hříšný chlap. Opálená pokožka, husté černé vlasy, v nichž se tu a tam zaskvělo stříbro. Tmavě hnědé oči odrážely všechny možné emoce a měly tendenci doutnat a chmuřit se právě ve chvílích, kdy mě doháněly k šílenství. Jeho výrazné rysy dokonale souzněly při každém úsměvu, grimase i zlobném pohledu, co dokáže zastavit srdce. Ale upřímně, člověk mu mohl nacpat obličej do mixéru, oholit hlavu dohola a vyhladovět ho z té jeho úžasné a na smrtelníka až příliš dokonale stavěné figury, a stejně by byl zatraceně sexy. Protože on nebyl k nakousnutí jenom kvůli svému zevnějšku, ale i proto, jak mu z porů čísel ryzí sex a každému jeho pohybu, každému doteku dominovalo nabubřelé sebevědomí. A nejhorší i nejlepší na tom bylo, že všechno výše zmíněné podtrhával šokující sexuální obratností. Moc dobře věděl, co pod těmi kalhotami od obleku nosí, a ještě líp, jak to použít. Bylo to, jak už jsem si pomyslela tisíckrát předtím, absurdně nefér.

„Přestaň se na mě culit.“ Promluvila jsem s napůl sežvýkanou mrkví v puse a doufala, že na mě moje mentální slintání nepozná, proto jsem se snažila tvářit podrážděně.

„Budu se na tebe culit, dokud mi neřekneš, co jsem provedl. A ujišťuju tě, že od chvíle, co jsi včera v noci opustila můj dům, jsem s nikým jiným nespal.“ Opřel se, strčil obě ruce do kapes a pohodlně rozložil dlouhé nohy. Vypadal uvolněně, což bylo to poslední, jak jsem ho chtěla vidět.

Přitočila se k nám číšnice, blondýnka v overalu. Předala jsem jí jídelní lístek a objednala si polévku a sklenici vody s ledem. A potom jsem ukončila Bradovo trápení, které však ani v nej-

menším nepocítil, sáhla jsem do tašky a vytáhla tabulku, kterou mi poslala Rebecca. Pleskla jsem s ní o stůl.

S rukama v kapsách se nad ni naklonil, prohlédl si ji, pokrčil rameny a znovu se opřel. „A?“

„A? *To* je tvoje odpověď? *Víš* vůbec, co to je?“

„Jo. Dotazník. Rebecca ho posílá všem důležitým ženám v mém životě.“ Zazubil se na mě způsobem, který mi naznačoval, že bych měla děkovat svojí šťastné hvězdě a rozjařeně tancovat radostí a být za tu směšnou tabulku vděčná. Měla jsem sto chutí mu plácnout hummus do ksichtu.

„Dovol, ať ti tu sračku přečtu, Brade. Narozeniny, datum měsíčního cyklu, oblíbení autoři, oblíbená značka obchodu, velikost bot, velikost podprsenky, vyjmenuj čtyři nejbližší přátele, oblíbená skupina...“

„Kam tím směřuješ, Julie?“ přerušil mě, což byla škoda, protože jsem se právě dostávala k tomu nejlepšímu.

„Nebudu jí – nebo tobě – vyjmenovávat všechny tyhle blbosti! Je to jako z příručky pro líného přítele. Tohle je pro ni tahák, díky kterému mi bude moct kupovat správné dárky ve správný čas! Během společenských událostí ti esemeskami připomínat jména mých přátel. Tohle bychom o sobě měli objevovat na schůzkách – a měl by ses o to zajímat, sám si to zjistit a zapamatovat!“ Praštila jsem rukou do stolu, ten zvuk se v malé restauraci hlasitě rozléhal.

Nepohnul se, jen mě pozorně s hlavou nakloněnou na stranu propaloval pohledem. „Dobře.“

„Dobře?“

Pokrčil rameny. „Dobře. Řeknu jí, aby to, co se tebe týče, neřešila. Máš pravdu.“

Hrozilo, že mi zase spadne brada. *To bylo jednoduché.* Na muže, od kterého jsem kvůli principům a tvrdohlavosti očekávala, že se bude bránit zuby nehty.

Musel vidět, že mě zaskočil. Pousmál se a naklonil se dopředu. „Rebecca to neví, víš? Řekl jsem jí, že s někým chodím a ona zřejmě mě předpokládala, že jsi jako ostatní. Nepotřebuju ten dotazník, už tak stejně polovinu odpovědí znám a zbytek se brzy dovím. Zapomeň na to. Promluvím si s Rebeccou, aby ti odteď dala pokoj.“ Zazubil se na mě a vzal mě za ruku. „Je mi oduštěno?“

Snažila jsem se na něho být našťvaná, ale můj hněv byl tentam v okamžiku, kdy uznal svoji chybu. Ještě chvílku jsem se pokoušela o vážnou tvář, načež jsem se na něho široce usmála a nechala se od něho za ruku přitáhnout k rychlému polibku přes stůl.

Když jsme se od sebe oddělili, usmál se na mě a dosedli jsme zpátky na židle.

„Co je?“ Zeptala jsem se ostražitě, když přede mě servírka postavila polévku.

„Přítel.“ Zatvářila jsem se zmateně, proto svou odpověď rozvedl. „Příručka pro líného přítele – řekla jsi o mě, že jsem tvůj přítel.“

Z polévky přede mnou se kouřilo, osolila jsem si ji a zamíchala, přitom jsem se vyhýbala jeho namyšlenému pohledu. „Přikládáš mým slovům přílišný význam – jenom jsem se ti to snažila vysvětlit v jednoduchých heslech, co by pochopil i jeskynní muž. Hrubě ses zmýlil v úsudku.“

„Jsem připravený se s nikým jiným nestýkat.“

Jeho výrok mě překvapil. Vzhledla jsem a zjistila, že mě vážně pozoruje. „Opravdu? Teď?“

„Ano, teď. Chtěli jsme zjistit, jestli zvládneš můj sexuální životní styl. Měla jsi příležitost ho zažít, užila sis to, můžeme se posunout dál.“

„Společně,“ řekla jsem. To slovo byla spíš otázka.

„Zdá se, že ti dělá problém ten koncept pochopit.“

„Nedělá mi problém ten koncept pochopit. Jenom mě šokovalo, že na to tak tlačíš. Vypadáš jako typ, co od závazků spíš utíká,

než že je vyhledává.“ Usrkla jsem si polévky a přitom pozorovala, jak si poposedl.

„Julie, co jsem ti řekl před třemi týdny na schodech, byla pravda. Nemám rád samotu. Když jsem sám, flirtování si užívám, ale raději jsem ve vztahu.“

Uculila jsem se na něho. „Takže příslib vztahu nebyl jenom trik, jak mě zbavit zábran?“

Prokázal mi milost a zatvářil se ublíženě, sáhl přes stůl a chytil mě za ruku. Přitáhl si ji ke rtům, něžně ji políbil, a přitom se na mě díval. „Já svoje slovo držím a jsem připravený se ti plně oddat. Až na očividné výjimky.“

„Tou výjimkou jsou partneři při skupinovém sexu, ne bokovky.“

Cítila jsem, jak se mu ústa přitisknutá k mým prstům zachvěla. Přikývl a pustil mě. „Správně.“

„Dobře. Tvoji porážku přijímám.“ Foukala jsem si polévku a pozorovala ho, jeho pobavení bylo očividné i přes páru. „*Jelikož* mi tímto dáváš moc vlastnictví, zeptám se, na kolik žen má Rebecca složku?“

Pokrčil rameny. „Na moc ne. Měl jsem pět nebo šest poměrů, co se táhly několik měsíců. Na ty má složky.“

Vložila jsem si do úst první plnou lžící a zaúpěla jsem, měla jsem sto chutí namašírovat si to k ní do kanceláře a osobně ty složky nastrkat do skartovačky. Ne že bych měla právo bránit si svoje teritorium, náš vztah měl na sobě pořád ještě visačky. „Já jsem měla v úmyslu najmout si vlezlého asistenta, aby ti poslal testovací sadu na pohlavně přenosné choroby, ale asi to budu muset zrušit, protože ses rozhodl nechat ten dotazník plavat, a navíc tomu pitbulovi, kterému ty říkáš asistentka, přitáhneš vodítko.“ Zazubila jsem se na něho a nabrala si podruhé.

„Když už jsme u toho...“ Zaváhání v jeho hlase mě přinutilo vzhlednout, napjala jsem se v předtuše katastrofy.

„Když už jsme u čeho?“

„U testů na pohlavně přenosné choroby.“ *Do háje.* Bála jsem se, že vím, kam míří. „Jestli budeš součástí tohoto životního stylu, musíme tě nechat otestovat.“

Tak nic, nevěděla jsem, že míří sem. „Mě?“ pronesla jsem nedůvěřivě a on se široce usmál.

„Ano, patronko ctnosti. Tebe. Víím, že jsi pravděpodobně čistá, ale v rámci budoucího plánování a abychom se dostali do elitních klubů a na party, to musíme vědět jistě a potřebujeme to podložit dokumentací.“ Ztišil hlas a naklonil se blíž. „Všichni, a tím myslím *všichni*, si nasazují kondom, ale aby ses mohla účastnit, musíš být zdravá. Máš nějakého doktora?“

Gynekologie. To bylo jedno z prázdných okýnek v dotazníku a mělo být moje argumentační eso, velké finále – zářný příklad naprostého narušení soukromí. Teď už to dávalo větší smysl.

„Jo,“ zamumlala jsem a nabrala nudle se zeleninou.

„Vadí ti to?“

„Ani ne. Chci, aby byli i ostatní testovaní, ale...“ Sama nad sebou jsem se ušklíbala, protože jsem si uvědomila dvojí metr, co jsem málem použila. „Ne. Stejně si tam potřebuju zajít. Už dávno jsem měla mít prohlídku.“ Podívala jsem se na hodinky a zaklela. „Sakra, musím běžet.“ Postavila jsem se, sebrala kabelku a naklonila se, abych ho políbila.

Když jsem se ohlédla na stůl, řekl: „Já se o to postarám, zlato. Utíkej. Zavolej mi, až skončíš.“

Poděkovala jsem mu úsměvem a vyběhla na chodník. V duchu jsem si udělala poznámku, že se musím objednat na gynekologii, nejlépe ještě tento týden. Zatímco jsem stála na rušné ulici a čekala, až budu moct přejít na druhou stranu, uvědomila jsem si, že jsem mu neřekla, že mi Broward nabídl prodloužení stáže.

5. KAPITOLA

Pozvánka přišla jako mnohé ostatní – přinesl ji soukromý kurýr, muž v obleku s postavou modela. Proplétal se chodbami společnosti CDB s důvěrně známou lehkostí. Vystoupil z výtahu ve čtvrtém patře, prošel těžkými dveřmi do východního křídla, došel k vyvýšenému půlkruhu stolů sekretářek a zastavil se před tím prostředním. Trpělivě počkal, dokud elegantní žena se stříbrnými vlasy nezvedne hlavu a nepodívá se na něho.

„Ano? S čím vám mohu pomoci?“

„Mám zásilku pro pana De Lucu, madam.“

„Můžete mi ji nechat tady. Dohlédnu na to, aby ji dostal.“

„Omlouvám se, ale mám přísné instrukce předat ji jedině panu De Lucovi.“

Žena sešpulila rty a přísně se na poslíčka zadívala, ten se však nepřestával sebevědomě usmívat. „Věřím, že jste tu byl už dřív, pane...“

„Martin. A ano, už jsem tu doručoval dřív.“

„Pak tedy, pane Martine, musíte moc dobře vědět, že pan De Luca je velice zaneprázdňený muž. Pokusím se ho sehnat telefonem, ale jestli se mi to nepodaří, nebudete mít jinou možnost než mi tu zásilku nechat tady, nebo se vrátit jindy. Nenechám vás potulovat se po lobby a čekat na jeho návrat, rozumíte?“

S úsměvem přikývl. „Ano, madam.“

Otočila se, vrásky na jejím krku se na okamžik vyhladily, a přiložila sluchátko k uchu.

Brad se právě napřáhal ke třetímu úderu na čtyřparu, když mu zazvonil mobil. Vyrušení v podobě vibrací v kapse v tu chvíli rozhodně nepotřeboval. Hlasitě zaklel a sledoval, jak se míček stáčí doprava a míří přesně tam, kam neměl. Jeho chybu potvrdilo hlasité plesknutí. Rychlým pohybem vytáhl telefon z kapsy a zahleděl se na displej. „De Luca.“

„Pane De Luco, je tady jistý muž, pan Martin, a říká, že má donášku, kterou chce předat jediné vám osobně.“

„Dejte mi ho k telefonu.“

Ozvalo se šustění, ticho a potom: „Ano?“

„Tady je Brad De Luca. Od koho je ta zásilka?“

„Od Beverly Franklinové.“

Brad se uchechtl. „Dobře. Počkejte chvíli.“ Zvedl bradu, zvažoval možnosti, načež dospěl k rozhodnutí.

„Dám vám několik instrukcí, ale chci se ujistit, že je sekretářka před vámi neuslyší. Rozumíte?“

„Ano, pane.“

„Odejděte z křídla, ve kterém jste, a vraťte se k výtahům. Tam je vstup do západního křídla, u dveří je viditelně napsáno Kent Broward. Až vstoupíte, ptejte se po Julii Campbellové. Můžete to předat jí. Jedině jí.“

„Rozumím. Uvidíme se později, pane.“

„Děkuji.“ Zavěsil a otočil se k vozíku. Kývnul na tři muže stojící poblíž. Dal by cokoli, aby mohl vidět výraz v Juliině tváři, až tu obálku otevře.

Byla jsem až po lokty ponořená do opravování přepisu, když se ve dveřích zjevil Chace Crawford v elegantním obleku. Dobře, nebyl to přímo *ten* Chace Crawford, ale byl mu podobný dost na

to, abych okamžitě zapomněla na případ Drueit versus Pace, což byl výkon sám o sobě. Sebrala jsem se a mávnutím mu naznačila, že může vejít.

„Můžu vám nějak pomoci?“

„Hledám Julii Campellovou.“

„Já jsem Julie.“ Postavila jsem se a potřásla si s ním rukou.

„Jeff Martin. Mám zásilku pro pana De Lucu, ale není tady. Říkal, že ji můžu předat vám.“

Podívala jsem se na obálku s reliéfy, kterou mi podával, a sáhla jsem po ní dřív, než moje mysl stačila celou situaci zpracovat.

„Děkuji,“ usmála jsem se na něho.

„Zajisté.“ Téměř neznatelně se uklonil, úsměv mi opětoval, otočil se a odešel.

Vrátila jsem se ke stolu a opřela obálku o monitor. Chvilku jsem na ni hleděla. Být Bradova přítelkyně se začínalo jevit jako práce na plný úvazek.

Pak už jsem obálku ignorovala a vrátila se k místopřísežným prohlášením, četla jsem větu za větou, dokud mi nezačaly docházet smlouvy, potom jsem se opřela a dala si přestávku. Obálka na mě zírala a před očima mi tancovala krásná, kaligraficky vyvedená písmena. Sáhla jsem po mobilu a zavolala Bradovi.

Brad zaparkoval vozík, dal dýško chlapci, co vykládal tašky s holemi, a vyšel široké schody stoleté budovy, v níž sídlil klub. Byla postavena v období, kdy architektonickému světu vládly blahobyt a mužnost, a z každého koutu čpěly peníze a tradice. Prošel rozlehlou chodbou, již lemovaly staré malby a vitríny s trofejemi, a u vchodu do doutníkového baru spatřil skupinu přátel. Vtom mu zazvonil telefon, zastavil se a podíval se na displej, kde svítilo Juliino jméno. *Trvalo to déle, než čekal.* Usmál se, zvedl na muže prst a ustoupil stranou. Opřel se o zeď a přijal hovor.

„Ahoj, krásko.“

„Ahoj. Něco ti přišlo.“

„A... otevřela jsi to?“ Při čekání na odpověď zvedl obě obočí.

„Ne,“ ohradila se pohoršeně. „Je to na tvoje jméno.“

„Ale kurýr ti to přinesl z určitého důvodu. Je to pozvánka na party.“

„A?“

Bože, ta ženská je ale bručoun. „A rád bych, abys šla se mnou.“

Povzdechla si do telefonu. „Jako tvoje tajná přítelkyně jsem nejspíš vyloučená ze všech nudných společenských akcí, kterých se vy staří účastníte.“

Brad se při jejích slovech usmál a odlepil se od stěny. „Jsou to orgie.“

Dech se jí zadrhl a on si přál, aby to spolu probírali tváří v tvář. „Aha.“

„Ale... jestli je to na tebe moc hloupé nebo staromódní, můžu pozvat někoho jiného.“

Sykla: „To by ses neodvážil.“

„Ale určitě bych to zkusil.“

Nastalo krátké ticho. Brad přestal přecházet a čekal.

„Kde to je?“

„Záleží na tom?“

„Ha, ha.“

„Předpokládám, že u hostitelů doma. V Irongate.“

„Hm... přepychové. Znáš někoho, kdo tam bude?“

„Znám hostitele. Dělají většinou menší party, patnáct či dvacet párů, několik jednotlivců. Bude to skupinové a budou tam i soukromé pokoje. Když se na to budeš cítit, můžeme se dívat, možná, když budeš chtít, se můžeme dát v soukromém pokoj dohromady s jednotlivcem nebo párem. Nebo se tam můžeme jen zastavit, abys viděla, jak to funguje, a pak odejít.“

Nastalo ticho, ozvalo se šustění papírů a potom úsečná odpověď. „Dobře.“

Souhlasila rychleji, než čekal. Zazubil se.

„Fajn. V tom případě máš rande. Přečti si tu pozvánku. Promluvíme si později.“ Usmál se, pak vzhlédl, protože k němu došel jeden z jeho přátel a poplácal ho po rameni. „Už musím jít.“

„Dobře. *Počkej!*“ Zastavila ho naléhavost v jejím hlase.

„Copak?“

„Jestli je to tento týden, nestihnu si nic koupit. Co si mám vzít na sebe?“

„Něco sexy. Bez kalhotek.“ Zavěsil a vsunul telefon do kapsy.

Zamumlala jsem jakési rozloučení a zavěsila. Přetáčela jsem obálku v prstech a přejížděla prsty po voskové pečeti. Vzala jsem si nůž na dopisy a jemně jsem s ním zajela pod ohyb, dávala jsem přitom pozor, abych při otevírání neroztrhla papír. Vytáhla jsem přeloženou kartičku z tvrdého papíru. Bylo na ní ozdobným písmem natištěno *Brad De Luca*. Odložila jsem obálku a rozevřela kartičku. Téměř jsem se bála toho, co se píše uvnitř.

Prekvapení, byla to pozvánka. Odstrčila jsem se od stolu, potočila se na židli a dala se do čtení.

Co: Pod maskou nevinnosti

Kdy: Tento pátek od 22 hodin do úsvitu

Kde: Sídlo Franklinových, Irongate

Oděv: Sexy maska

Úplata: 5000 dolarů na pár